

Razmišljanje papeža Franciška

»Ko se je zvečerilo« (Mr 4,35). Tako se začenja evangelij, ki smo ga slišali. Že nekaj tednov se zdi, da se je zvečerilo. Gosta tema se je zgrnila na naše trge, ulice, mesta. Zagospodovala je nad našim življenjem in napolnila vse z oglušujočo tišino in obupno praznino, ki ohromi vsako reč, ki se je dotakne; čuti se v zraku, zazna se v kretnjah, to povedo pogledi. Znašli smo se preplašeni in izgubljeni. Kot učence iz evangelija nas je iznenada presenetil nepričakovan in divji vihar. Zavedli smo se, da smo vsi na istem čolnu, vsi krhki in izgubljeni, obenem pa pomembni in potrebni, vsi poklicani, da skupaj veslamo, vsi potrebni vzajemne tolažbe. Na tem čolnu ... smo vsi. Kakor tisti učenci, ki enoglasno govorijo in v stiski rečejo: »Utapljamo se« (38), tako smo se tudi mi zavedli, da ne moremo iti dalje vsak zase, ampak samo skupaj. Zlahka se najdemo v tej pripovedi. Težko pa je razumeti Jezusovo držo. Medtem ko so učenci vznemirjeni in obupani, je on na krmi, na tistem delu čolna, ki se prvi potopi. In kaj počne? Kljub premetavanju mirno spi, zaupa Očetu – to je edino mesto v evangeliju, ko vidimo Jezusa spati. Ko ga potem zbudijo in umiri veter in vodovje, se obrne na učence z očitajočim tonom: »Kaj ste strahopetni? Kako, da še nimate vere?« (40).

Skušajmo razumeti. V čem je pomanjkanje vere pri učencih, ki se postavlja v nasprotje z Jezusovim zaupanjem? Niso nehali verovati vanj, saj ga kličejo. Vidimo pa, kako ga kličejo: »Učitelj, ti ni mar, da se utapljamo?« (38). Ti ni mar: mislijo, da se Jezus ne briga zanje, da mu zanje ni dosti mar. Med nami, v naših družinah je ena od stvari, ki najbolj boli, ko nam kdo reče: »Nič ti ni do mene!« Ta stavek zaboli in sproži vihar v srcu. Tudi Jezusa je moralo prizadeti. Nikomur namreč ni več do nas kot njemu. Ko so ga namreč poklicali, takoj reši svoje učence, ki so izgubili zaupanje.

Vihar razkrinka našo ranljivost in pusti odprte tiste lažne in odvečne gotovosti, s katerimi smo si zgradili svoje agende, svoje načrte, svoje navade in svoje prioritete. Pokaže nam, kako smo pustili, da je zaspalo in bilo zapuščeno, kar hrani, podpira in daje moč našemu življenju in naši skupnosti. Vihar razkrinka vse »zavijanje v celofan« in pozabljanje tega, kar je nahranilo dušo naših narodov; razkrinka vse poskuse, da bi z navidez »odrešilnimi« navadami utišali bolečino, ker se nismo sposobni sklicevati na svoje korenine in priklicati spomin svojih prednikov, s tem pa se prikrajšamo za potrebno imunost pri zoperstavljanju nepravilnosti. Z viharjem je odpadel puder tistih stereotipov, s katerimi smo maskirali svoj »ego« v nenehni skrbi za lastno podobo; in je vnovič ostala razkrita tista (blagoslovljena) skupna pripadnost, ki se ji ne moremo odtegniti: bratska pripadnost.

»Kaj ste strahopetni? Kako, da še nimate vere?« Gospod, tvoja beseda nas nocoj pretresa in zadeva vse nas. V tem našem svetu, ki ga ljubiš bolj kot mi, smo napredovali z vso hitrostjo in

se čutili močne in sposobne vsega. Hlastali smo po zaslužku, pustili smo se posrkati stvarem in zmesti naglici. Nismo se ustavili pred tvojim klicanjem, nismo se ustavili vpričo vojn in planetarnih krivic, nismo prisluhnili klicu revežev in našega hudo bolnega planeta.

Neustrašeno smo šli dalje misleč, da bomo vedno ostali zdravi v bolnem svetu. Ko pa smo zdaj na razburkanem morju, te moledujemo: »Prebudi se, Gospod!«

»Kaj ste strahopetni? Kako, da še nimate vere?« Gospod, na nas se obračaš s pozivom, pozivom k veri. Ta ni toliko klic k verovanju, da ti obstajaš, ampak klic, naj pridemo k tebi in ti zaupamo. V tem postnem času odmeva tvoj nujni poziv: »Spreobrnite se! Vrnite se k meni z vsem srcem!« (Jl 2,12). Kličeš nas, naj sprejmemo ta čas preizkušnje kot čas izbire. To ni čas tvoje sodbe, ampak naše sodbe: čas, da izberemo, kaj je res vredno in kaj mine, da ločimo to, kar je potrebno, od tega, kar ni. To je čas, da naravnamo življenjsko smer proti tebi, Gospod, in proti drugim. In pogledamo lahko na toliko zglednih sopotnikov, ki so v strahu ravnali tako, da so darovali svoje življenje. To je dejavna moč Duha, ki se razliva in udejanja v pogumnih in velikodušnih dejanjih predanosti. To je življenje Duha, ki je sposobno odkupiti, ovrednotiti in pokazati, kako naše življenje tkejo in podpirajo običajni ljudje – navadno pozabljeni –, ki se ne pojavijo na naslovnica časnikov in revij niti na zadnjih modnih pistah, ampak nedvomno pišejo danes odločilne dogodke naše zgodovine: zdravniki, bolničarji in bolničarke, zaposleni v trgovinah, čistilci, skrbniki ostarelih, prevozniki, redarji, policisti, prostovoljci, duhovniki, redovnice in tolikeri, res tolikeri drugi, ki so razumeli, da se nihče ne bo rešil sam. Vpričo trpljenja, kjer se meri resnična razvitost naših narodov, odkrivamo in izkušamo Jezusovo veliko-duhovniško molitev: »... da bodo vsi eno« (Jn 17,21). Koliko ljudi vsak dan ravna potrpežljivo in vliva upanje; skrbijo, da ne sejejo panike, ampak soodgovornost. Koliko očetov, mater, dedkov in babic ter učiteljev s preprostimi in vsakdanjimi dejanji kaže našim otrokom, kako se soočiti s krizo in jo prestati, tako da prilagodimo navade, dvignemo pogled in spodbujamo molitev. Koliko ljudi moli, daruje in prosi za blagor drugih. Molitvev in tiho služenje: to je naše zmagovito orožje.

»Kaj ste strahopetni? Kako, da še nimate vere?« Začetek vere je v tem, da se zavemo, kako smo potrebni odrešenja. Nismo samo-zadostni, sami se lahko samo potopimo; potrebujemo Gospoda, kakor so starodavni krmarji potrebovali zvezde. Povabimo Jezusa v čolne svojega življenja. Izročimo mu svoje strahove, da jih premaga. Kakor učenci bomo izkusili, da z njim na krovu ni brodoloma. Kajti to je Božja moč: obrniti v dobro vse, kar nas doleti, tudi hude reči. On prinaša vedrino v naše viharje, ker z Bogom življenje nikoli ne umre.

Gospod nas sprašuje in nas sredi našega viharja vabi, naj prebudimo in poživimo solidarnost in upanje, ki sta sposobna dati trdnost, podporo in pomen tem uram, v katerih se zdi, da se vse

potaplja. Gospod se prebuja, da bi prebudil in poživil našo velikonočno vero. Imamo sidro: v njegovem križu smo bili rešeni. Imamo krmilo: v njegovem križu smo bili odkupljeni. Imamo upanje: v njegovem križu smo bili ozdravljeni in objeti, da nas nič in nihče ne more ločiti od njegove odrešilne ljubezni. Sredi osame, v kateri trpimo zaradi pomanjkanja čustev in srečanj, ko izkušamo pomanjkanje tolikih reči, prisluhnimo še enkrat oznanilu, ki nas rešuje: Vstal je in živi z nami. Gospod nas poziva s svojega križa, naj najdemo življenje, ki nas pričakuje, naj gledamo k tistim, ki nas kličejo, naj okrepimo, prepoznamo in zganemo milost, ki prebiva v nas. Ne ugašajmo tlečega stenja (prim. Iz 42,3), naj se nikoli ne utrne, in pustimo, da bo prižgal upanje.

Objeti njegov križ pomeni najti pogum, da objamemo vse neprilike sedanjega časa in za hip opustimo svoj videz vseomogočnosti in posesti, da bi dali prostor ustvarjalnosti, ki jo je edino Duh sposoben prebuditi. Pomeni najti pogum, da odpremo prostor, kjer se bodo vsi lahko čutili poklicani, in omogočimo nove oblike gostoljubja, bratstva in solidarnosti. V njegovem križu smo bili odrešeni, da sprejmemo upanje in pustimo, da prav to upanje podpira vse možne ukrepe in načine, ki nam lahko pomagajo, da varujemo in smo varni. Objeti Gospoda, da bi objeli upanje: to je moč vere, ki osvobaja od strahu in daje upanje.

»Kaj ste strahopetni? Kako, da še nimate vere?« Dragi bratje in sestre, s tega kraja, ki pripoveduje o Petrovi skalnati veri, bi vas nocoj rad vse izročil Gospodu po priprošnji Marije, ki je rešitev njegovega ljudstva, morska zvezda v viharju. Iz tega stebrišča, ki objema Rim in ves svet, naj se na vas kot tolažilni objem spusti Božji blagoslov. Gospod, blagoslovi svet, daj zdravje telesom in tolažbo srcem. Naročaj nam, naj se ne bojimo. A naša vera je šibka, plašni smo. Ti pa, Gospod, nas ne pusti na milost in nemilost viharju. Ponovi spet: »Ne bojte se!« (Mt 28,5). Mi pa skupaj s Petrom »vrzimo vso svojo skrb nate, saj vemo, da ti skrbiš za vas« (prim. 1 Pt 5,7).

Prevod br. Miran Špelič OFM